

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.294 van 27 juni 2000
in de zaak A. 54.095/VII-12.266.**

In zake : Jan MORIS,
wonende te PEER,
Mgr. Morisstraat 4

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jan MORIS op 20 oktober 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 27 juli 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep dat hij had ingediend tegen het besluit van 11 juni 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende de weigering van de vergunning voor het uitbreiden van zijn bestaande varkenshouderij, gelegen aan de Mgr. Morisstraat 4 te Peer, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op de beschikking van 6 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeker;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 mei 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. DELEUS, die verschijnt voor de verzoeker en van Advocaat F. DE BISSCHOP die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

1.1. De verzoeker baat een varkenshouderij uit te Peer op het voormelde adres.

De exploitatie werd hem op 22 augustus 1991 bij wijze van aktename vergund door de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg.

1.2. Op 11 juni 1992 weigert de bestendige deputatie de door de verzoeker gevraagde vergunning voor de uitbreiding van zijn bedrijf met 790 varkens ouder dan tien weken en de bijhorende opslag van 1.170 m³ dierlijke mest.

1.3. Op 7 juli 1992 tekent de verzoeker beroep aan tegen dit weigeringsbesluit.

1.4. Op 27 juli 1993 neemt de bevoegde minister het thans bestreden besluit. Het beroep wordt ongegrond verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

De motivering luidt als volgt :

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 9.500 kg P₂O₅ respectievelijk 18.000 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding en steunend op de bemestingsnormen vastgesteld door het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 47,50 ha; dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 7,50 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 53 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen : dat voormelde afzetmogelijkheid onvoldoende is gestaafd;

Overwegende dat uit het advies van de Administratie Gezondheidszorg blijkt dat de inrichting gelegen is in een gebied waar het aanbod aan dierlijke mest afkomstig van de plaatselijke veefokkerij de nood aan mest nodig voor een maximale bemesting der geteelde gewassen nu reeds overstijgt; dat de gegevens van de VLM-mestbank dit bevestigen; dat volgens deze gegevens de jaarlijkse P₂O₅-produktie per ha cultuurgrond de vanuit ecologisch oogpunt aanvaardbare norm overtreft; dat een verdere toename van de produktie van dierlijke mest een bijkomende belasting veroorzaakt voor het grond- en oppervlaktewater en het door aanrijking met fosfaten en nitraten zal verontreinigen

Overwegende dat de hinder inherent aan de inrichting niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden

beperkt; dat de inrichting bijgevolg niet bestaanbaar is met de omgeving";

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verzoeker in het tweede middel onder meer de schending aanvoert van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, samengevat, doordat de uitbreiding van zijn inrichting ten onrechte geweigerd wordt omdat niet aangetoond zou zijn dat er voldoende ecologisch verantwoorde afzetmogelijkheden zijn voor de geproduceerde mest; dat de verwerende partij, samengevat, antwoordt dat het bestreden besluit terecht stelt dat een ecologisch verantwoorde mestafzetting niet is gewaarborgd;

2.2.1. Overwegende dat uit de onder punt 1.4 hierboven geciteerde overweging van het bestreden besluit blijkt dat de weigering van de gevraagde uitbreiding hoofdzakelijk gesteund is op het feit dat de vergunningverlenende overheid van oordeel was dat de verzoeker de geproduceerde mest niet op een ecologisch aanvaardbare manier zou kunnen uitspreiden;

2.2.2. Overwegende dat de Raad van State geen bepaling bekend is die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 op voormeld tijdstip geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een

dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden vier mestafzetmogelijkheden voorhanden waren : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 27 juli 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep dat Jan MORIS had ingediend tegen het besluit van 11 juni 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende de weigering van de vergunning voor het uitbreiden van zijn bestaande varkenshouderij, gelegen aan de Mgr. Morisstraat 4 te Peer, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.